UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Aurea Rosa id est preclarissiam[!] expositio sup[er] euangelia totius anni: de Tempore [et] de Sanctis. tam s[ecundu]m ordine[m] Predicato[rum] q[uam] s[ecundu]m Curia[m]

Mazzolini, Silvestro

[Augsburg], 31. Okt. 1510

VD16 M 1750

D[omi]nica s[e]c[und]a post octa[ua]s. Pasce. Textus euangel[ij]. Jo. cap. xvi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-70429

Visual Library

de vero ⁊ bono paſtore. De q̄ ponūt tria ſigna.ſ. ꝓ ouib9 pati: oues cognoſcere: et oues ad ouile reducere. Hui9 officiū eſt oues paſcere ꝟbo ⁊ exēplo: ac tpali ſubſidio. Scđo fit mētio de mercenario: de q̄ etiā tria ſigna ponunt.ſ. de ouib9 curā nō gerere. lupo veniēte fugere. lanā et tēporalia querere. Hui9 ſtudiū eſt mulgere et tōdere. Vn̄ et chr̄s pmo paſtori nūq̄ dixit: tonde: ſz paſce. Semel aūt dixit ei: occide Act. x. ſed nō loq̄bat de ouib9. ſz de volatilib9 ⁊ reptilib9 ⁊ q̄drupedib9 immūdis. p q̄ ſignificant ſupbi ⁊ auari ⁊ luxurioſi. Tertio fit mentio de lupo: cui9 ponūt tria ſigna.ſ. inuadere. rape: ⁊ diſpgere oues. Ei9 aūt officiū eſt illas occidere. Primo decipiēdo. De eo em̄ legit q̄ hūanas voces ⁊ canū latrat9 emittat vt paſtores ⁊ oues decipiat. ⁊ in hoc eſt figura diaboli. Scđo p impatiētiā frāgēdo. Legit ei de eo q̄ ꝯtra vētū vadit: ne canes ei9 odorē pcipiāt. Et idē facit diabol9 dū hominem in aduerſitatib9 tanq̄ in ventis exiſtentē: tētandū ⁊ tribulādū inuadit. Tertio p ſpem vanā alliciēdo. Nā legit de lupo q̄ libent ludit. Vn̄ ⁊ ſi puer rape poſſit cū eo ludit: ſz tandē deuorat. Quarto de ouib9 de q̄b9 tria ſigna ponunt.ſ. paſtorē cogſcere.ſ. cognitōe practica q̄ ē p operationem, ei9 voce audire: ⁊ eū ſeq̄. q̄ oia reducunt aliq̄ mō in vnū. Hat officiū ē ſimplicitatē habere in aſpectu: in affectu ⁊ in actu: lupū fugere: vtilitatē afferre. ſobrie ⁊ manſuete viuere.

Dn̄ica ſcđa poſt octās. paſce.

Textus euangel. Jo. cap. xvi.

m Odicum ⁊ iam non videbitis me: ⁊ iter modicū et videbitis me: quia vado ad patrem. Dixerunt ergo ex diſcipulis ei9 ad inuicem. Quid hoc ē qđ dicit nobis: modicū et non videbitis me: et iterū modicū ⁊ videbitis me: et q2 vado ad patrem. Dicebant ergo Quid ē hoc qđ dicit: modicū: neſcimus quid loquit. Cognouit autē ieſus q2 volebāt eū interrogare: et dixit eis. De hoc q̄ritis inter vos: q2 dixi modicū ⁊ non videbitis me: et iter modicū et videbitis me. Amen amen dico vobis. q2 plorabitis et flebitis vos: mūdus aūt gaudebit: vos aūt contriſtabimini: ſed triſticia veſtra vertet in gaudiū. Mulier cū parit triſticiam habet: q2 venit hora eius. Cum aūt pepererit puer: iā nō meminit preſſure ꝓpter gaudium: q2 natus eſt homo in mūdum. Et vos igitur nunc q̄dem triſticiā habetis. Iter aūt videbo vos: ⁊ gaudebit cor veſtrū: Et gaudiū veſtrū nemo tollet a vobis

m Odicū et iam non videbitis me.) Jo. xvj. In p̄ſenti euangelio tangunt tria pūcta q̄ ſūt. Dubitatio. Diſſolutio et Cōſolatio

Quantū ad pmū tangit q̄dā dubitatio quā diſcipuli chr̄i in eius ꝟbo habuerūt. Pro q̄ ſciendū eſt q̄ ea de q̄b9 h̄ eſt ſermo eo ſero ꝯtigerūt in q̄ capt9 eſt dn̄s Quia g̊ diſcipulos de ſua abſentia ⁊ receſſu triſtes aliq̄ntulū releuarat: pmittēdo eis aduētū ſpūſſcti: iter incipit de triſtib9 loq̄. Chryſ. Hoc aūt facit vt aſſuefaciat eos p triſtiū auditionē bn̄ ferre ſuā ſeparationē. Eā em̄ q̄ volet aiam et a triſticia mlta detinet: nihil ita ꝯſueuit q̄etare vt que triſticiā pariūt ꝟba reuoluta ꝯtinue. Hec ille. Dicit g̊ (Modicū ⁊ iā nō videbitis me: ⁊ iter modicū ⁊ videbitis me) Scđz Aug. aūt p pmū modicū itelligit tp̄s ab illa hora i q̄ loq̄bat vſq3 ad paſſionē per quā eo aſpectib9 ſubtract9 ē. Per ſcđm ꝟo modicū: itelligit tp̄s ab hora mortꝭ vſq3 ad horā reſurrectōis: q̄ ocul eo reddit9 ē. Scđz Chryſ. aūt ⁊ Alchu. p primū modicū intelligit tp̄s ab hora paſſionis vſq3 ad horā reſurrectōis i q̄ illū nō

viderūt. Per ſcðm ꝟo: xp̄s ab hora reſurrectiōis vſcꝫ ad horā aſcenſiōis: in q̄ eis apparuit loqns de regno dei: ⁊ poſtea illum nō viderūt niſi ex grā ſpēali: ıδo ſubdiƚ (qꝛ vado ad patrē) ſm humanitatē. ſ. quā aſſumpſi: aſcenſur⁹ in celū. Uel qꝛ vado per mortē ſm mentē Aug. vt videƚ. Hec aūt verba ſm Aug. obſcura erāt diſcipulꝭ antecꝫ id qð dr̄ eſſet impletū. Un̄ ſequitur. (Dixerūt ḡ ex diſcipulꝭ ei⁹ adinuicez) quia chr̄m ex reuerētia interrogare nō ſatis cito audebāt (Quid ē hoc qð dr̄ nob Modicū ⁊ nō videbitꝫ me: ⁊ iteꝝ modicū ⁊ videbitis me: ⁊ qꝛ vado ad patrē? Dicebant ḡ: Quid eſt hoc qð dicit modicū?) de hoc em̄ forte pluſcꝫ de alijs verbis dubitabāt ıδo ⁊ plus repetebāt (Neſcim⁹ qd loquiƚ) Iſta eſt bonoꝝ mentiū diſpoſitio: que cuꝫ autores autēticos p̄cipue diuinas ſcp̄turas nō intelligūt: id ſue ignorātie ⁊ nō illoꝝ falſitati aſcribūt. Cauſa aūt dubitādi ſm Chryſ. duplex erat. Prima ip̄a triſticia q̄ erāt oppreſſi: q̄ mētes diſcipuloꝝ ab his q̄ dicebanƚ amouebat. Scða ipſe contextus verboꝝ chr̄i: q̄ videbaƚ oppoſitum implicare. ſ. videbitꝫ ⁊ vado. vel ſm alios quia dicebat: videbitis ⁊ nō videbitꝫ. Eſt et tertia cauſa: qꝛ ignorabāt an parabolice vt ꝯſueuerat loquereƚ.

In hac parte eſt documentū morale: ꝙ q̄ vult afflictū vehemēter circa aliq̄d ꝯſolari: nō debꝫ ei ſtatim ⁊ q̄ſi ex abrupto de letꝫ loqui: qꝛ afflictū delectāt triſtia tancꝫ ei ꝯformia: dū eſt in tali ſtatu: vt dr̄ Chryſoſt. Un̄ ⁊ dr̄ s. Tho. ſup Joan. ꝙ q̄ vult aliquē ꝯſolari: debet oſtendere ſe ei ꝯpati. et talis ꝯpaſſio vt ait alleuiat. vel q̄a afflictus exiſtimat q̄ſi alium ſecum onus aduerſitatis ferre. vel quia ei iocundū eſt experiri amiciciā cōpatiētis. Roma. xij. Flere cum flentibꝫ.

Quātū ad ſcðm tangiƚ quō chr̄s diſſoluit eoꝝ dubitatiōez: cū dr̄ (Cognouit aūt Jeſus qꝛ volebāt eū interrogare: ıδ tancꝫ benign⁹ ⁊ clemēs ſtatim ſine iterrogatōe loquiƚ: ⁊ vt ſe eoꝝ ſecreta ſcire demōſtraret: Un̄ ſequiƚ (Et dixit eis: De hoc q̄ritꝫ inter vos: q̄a dixi vobis: modicū ⁊ nō videbitis me: ⁊ iteꝝ modicū ⁊ videbitꝫ me) Poſſunt autem hec legi interrogatiue: vt chr̄s nō ex ignorātia interrogauerit: ſꝫ vt introduceret verba q̄ dictur⁹ erat. Poteſt etiā legi plane ſine interrogatiōe: q̄ſi chr̄s voluerit dicere ſe id ſcire qð illi loq̄bātur. (Amen amen). i. vere: ⁊ geminaƚ ad maiorē certitudinē (dico vobis) Sed nunq̄d ſic loqui eſt iurare? Dicendū eſt ꝙ nō: qꝛ non inuocaƚ deus teſtis: imo q̄cuncꝫ loquitur implicite: etiā vtiƚ iſto mō loquēdi: qꝛ vt dialectici ꝓbant: oīs ꝓpoſitio mūdi ſcat ſe eſſe verā: ſiue ſit affirmatiua: ſiue negatia Ideo idē eſt dicere: ſol eclipſaƚ: ⁊ ſolē eclipſari eſt veꝝ: Cū ꝟo diciƚ: In ꝟitate dico vobis: erit iuramentū vel nō erit: ex intētione loq̄ntis: q̄ ſi intēdat deū q̄ ſolus ſimpliciter eſt ꝟitas teſtē inuocare: erit iuramentū. vt ſit idē dicere: in veritate qð per veritatē ſeu p deū. Si ꝟo ſit idē dicere in veritate qð dicere ſm veritatē: ſumēdo illam in ſcða ⁊ nō p p̄ma: nō erit iuramentū cū ſit idē qð dicere: vere dico. Un̄ ⁊ ſaluatoꝛ aliquādo ſic locut⁹ legiƚ in Lu. iiij. qui tamē conſulit vt ſmo noſter ſit: eſt eſt: nō non: vt patꝫ Matth. v. Nec tamē in ſubſtantia plus eſt dicere: amē amen dico vobis: ſed plus eſt ſolū ſm explicationē (Ꝺ plorabitis ⁊ flebitis) de morte ⁊ paſſione mea (vos) qui me diligitis. Et in hoc exponit eis illud primū modicū: acſi dicat: Illud modicū poſt qð nō videbitis me: ē tēpus durans vſcꝫ ad punctū in q̄ de morte mea plorabitis (Mundus aūt). i. homines mundani ſm Augu. ſiue chr̄i inimici (gaudebit) flentibꝫ ap̄lis iudei leti chriſtū flagellis cedebāt ⁊ affigebāt cruci: ⁊ affixo improperabant ⁊ illudebant.

Eſt autē in hac parte morale documentū de q̄ ait Alchui. Sed ⁊ cunctis fidelibus cōuenit hic ſermo dn̄i: per lachrymas preſſuraſcꝫ p̄ſentes q̄ ad gaudia et̄na cōtendunt. Flentibꝫ aūt iſtis mūdus gaudꝫ quia in p̄ſentibꝫ delectanƚ: alteri⁹ vite nulla gaudia ſperātes. Hec ille.

Quantū ad tertiū poniƚ diſcipuloꝝ cōſolatio verbo ⁊ exēplo. Uerbo quidē cum diciƚ (Uos āt ꝯtriſtabimini: ſed triſticia veſtra ꝟtetur in gaudiū) quaſi dicat: Sicut vobis flentibꝫ illi gaudebūt: ita econuerſo; quia vos in mea reſurrectione et in futura gloria letabimini. Illi ꝟo in mea

reſurrectiõe dolebūt ⁊ in penis infernali-
bus cruciabunt. Exēplo at quō ſʒ Chry.
oñditur ꝙ breuis ⁊ finita triſticia ad infi
nitā leticiā terminat: dū ſubdit (Mulier
dū parit triſticiā habet: qꝛ venit hora eiꝰ)
ſcʒ ad dolēdū (Cū āt pepererit puerū) qđ gꝛa-
tius eſſe ſolet ꝙ̄ femellā parere ſm Aug.
Et hoc ꝓpter duo ſm ſan. Tho. ſup Job.
Primo qꝛ ꝑfectius eſt ⁊ deſiderabiliꝰ. Eſt
aūt maſculinꝰ ſexus ꝑfectior feminino.
Scđo qꝛ in reb geredis magis filij ꝙ̄ fi-
lie ꝯſueuerūt eſſe in adiutoriū (Jā nō me-
minit preſſure ꝓpter gaudiū: qꝛ natus eſt
homo in mundū) Aug. Iſta aūt ſilitudo
ad intelligēdū nō videt eſſe difficilis: qm̄
cōparatio eius in ꝓmptu eſt eodē ipō expo-
nente cur dicta ſit. Hec ille. Nā ſequit (Et
vos igit nūc quidē triſticiā habetis: Ite-
rū aūt videbo vos) in die mee reſurrectio-
nis ſm Chryſ. vel ſm Aug. in die veſtre
mortis. Et hic exponit ſcđm modicum di-
uerſimode ſm diuerſos modos intelligen-
di illud (Et gaudebit cor veſtꝝ: ⁊ gaudiū
veſtrū nemo tollet a vobis) qꝛ illud gaudi-
um ſm Aug. erit chr̄s: qđ obiectiue ⁊ nō
ſubiectiue intelligendū eſt. Iſtud āt gau-
diū poſt ſuā reſurrectiõeʒ fuit imortale: ⁊
ꝯſequnter ꝑ mortē iā nō poterat auferri: ⁊
multo minꝰ vbi nō ſolū ipē: ſed ⁊ diſcipli
ſunt imortales vt in gl'ia. Gaudiū ꝟo no-
ſtrū ſubiectiue eſt delectatio de viſiōe chr̄i
⁊ noſtra felicitas ſubiectiue eſt ipa ꝯtem-
platio quā circa chr̄m deū ⁊ homīem habi-
turi ſumꝰ. Dicit aūt iſta ꝯtēplatio fructꝰ
ad quē ꝑ labores volumꝰ ꝑuenire. Aug.
Ad fructū ꝯtēplatiōis cūcta officia refe-
runt actiōis. Ad hoc em̄ refert qcquid be-
ne agit. Ibi eſt finis q ſuffic nobis. Eter-
nus igit erit. Neqʒ em̄ finis nobis ſufficit
niſi cuiꝰ nullus eſt finis. De hoc itaqʒ qđ
ſufficit nobis rectiſſime audimꝰ: gaudiuʒ
vr̄m nemo tollet a vobis. Hec ille.

Dñica tertia poſt oct. Paſce.

Textꝰ euange. Joh. ca. xvi.

Vado ad eū q miſit me: ⁊ nemo ex vobis inter-
rogat me q vadis. Sʒ
quia hec locutꝰ ſuʒ vobis: triſti-
cia impleuit cor veſtꝝ. Sʒ ego
ꝟitatē dico vobis: expedit vobiſ
vt ego vadā. Si em̄ nō abiero:
paracletꝰ nō veniet ad vos. Si
aūt abiero mittā euʒ ad vos. Et
cū venerit ille: arguet mūdm de
pctō: et de iuſticia: ⁊ de iudicio.
De pctō quidē: qꝛ nō crediderūt
in me. De iuſticia ꝟo: qꝛ ad pa-
trē vado ⁊ iā non videbitis me.
De iudicio autē: qꝛ princeps hꝰ
mūdi iā iudicatꝰ eſt. Adhuc mul-
ta habeo vobis dicere: ſʒ nō po-
teſtis portare modo. Cū āt ve-
nerit ille ſpūs ꝟitatis docebit
vos omnē veritatē. Nō em̄ loq-
tur a ſemetipō: ſed q̄cunqʒ au-
diet loquet: et q ventura ſunt an-
nūciabit vobis. Ille me clarifi-
cabit: qꝛ de meo accipiet: et an-
nunciabit vobis.

Vado ad eū q me mi-
ſit ⁊c. Jo. xvj. In pn̄ti euāgelio
tangunt tria pūcta: q ſunt Pro-
fectio: Redargutio: ⁊ Suppletio.

Quantū ad ꝑmū tangit ꝑfectio q chr̄s
ad celos ſe ꝓficiſci velle dicit. Ubi aduer-
tēdū eſt: ꝙ ea q h recitant chr̄s dixit ea no-
cte q captꝰ eſt. ⁊ paulo an̄ dixerat diſcipu-
lis: abſqʒ ſynagogis facient vos: ⁊ ex h ⁊ ex
eiꝰ receſſu ita erāt deiecti ꝙ nihil cū inter-
rogabāt amplꝰ. Jō ſm Chryſ. dñs diſci-
pulos de tāta triſticia vult eos increpare
⁊ de aduētu ſpūſſcti ꝯſolari di. (Vado) ꝑ
mortē (ad eū q miſit me) .i. ad deū. Videt
em̄ loq de ſe inqntū hō (et nemo ex vobis
interrogat me q vadis) ⁊ cā nō interrogā-
di ſubdit (ſed qꝛ hec locutꝰ ſum vobis tri-
ſticia) nimia ⁊ ſupabūdans (impleuit cor
veſtꝝ) Vel ſm Aug. qꝛ ſup dixerat ſe vel-
le ire: ⁊ illi interrogauerāt q: ⁊ ipē dixerat
ſe iturū q ipi tūc ire nō poterāt: nūc ita ſe ꝓ-
mittit iturū vt nullus interroget quo va-
dat: quia. ſ. ita patenter per aſcenſiōeʒ vo-
lebat celum cōſcendere: vt opus non eſſet